

TÝPKO

1.3.2005

221

Úvodníček

Březen – za kamna vlezem. Tak to je přesně to, co mne prvního napadlo, když jsem začal smolit tento úvodníček. Nějak mě minulý týden přepadla rýmička a kašlíček - a prostě do ničeho se mi nechce. Venku se pravidelně žení čerti, zima, mráz, nevídno, že by člověk ani kočovníka nevyhnal.

No ale abych nalil trochu z jiného žejdlíku. Ten kdo nebyl na jarním táboře o moc přišel a hlavně nemá prohlídku od

Pro skalní kočovníky bude tábor opět celý měsíc.

Kosa

Jarní tábor v Pasekách

Tak nám zase nastalo jaro, čas eskymáckých výprav na sever za zimními sporty. A hle, přišly i jarní prázdniny, jež skýtají možnost takovou podobnou výpravu skutečně uskutečnit. Účastníci expedice si dali dostaveníčko v sobotu ráno u klubovny nejmenovaného oddílu, po chvíli dorazil i polární autobus společnosti S tour. Bohužel, král všech autobusáků mr. Spal



lékaře, kterou potřebuje na tento rok. Formuláře jsou na klubovně, takže neváhejte a zajděte ke své oblíbené doktorce. Já tam byl také a donutila mne si udělat komplexní vyšetření. Jediný klad byl, že mi tu prohlídku udělala zadarmo.

Možná se vám to zdá předčasně, ale příprava letního tábora je v plném proudu. Jede se opět do Lesné. Je drobná změna, jelikož prvních 14 dní bude i pro děti mimo oddíl, takže neváhejte a dělejte ve svém okolí pořádný nábor, ať to za něco stojí.

spal (jak nám prozradil jeho kolega). Nakládka proběhla bez problémů, vše totiž zmáknul zkušený řidič. Pak už se jelo směr Turnov, cíl Paseky nad Jizerou. Po přjezdu do cíle nás nečekaly ani stupně vítězů, ani stupně Celsiovy – všude sníh a zima. Po vyložení věcí z autobusu navíc k tomu všemu ještě přibyl kopec. Díky celoročním přípravám jsme jej bez potíží zdolali a obsadili zdejší zkušebnu slovutného pražského dětského sboru. Nastalo rozdělení do pokojíčků a pokojů a

zabydlení. Odpoledne nastal čas ukázat své umění na sjezdovce. Každý popadl svoje lyže a tradá na svah. Ukázalo se, že zlý vlekař nás na vlek zadarmo nevezme. Takže nezbývá, než šlapat kopec. Po několika cvičných jízdách napětí vyvrcholilo a pak už se rozdělovalo do pracovních týmů. Jedna partička plná bagrů a druhá partička traktorů. Pravdou je, že někteří trans-formeři museli jet ještě jednu jízdu, neb z jejich hybridního zjevu ani profesionální porota nepoznala, zda jde



o bagr či o traktor. Tak a konec, Heidi domů a my taky. Nastala večeře – frankfurtská polévka. A po ní, jak už to tak na jarňákách bývá, večerní program. A zde se musím přiznat k nedobré věci – na žádném večerním programu jsem nebyl (krom toho svého), a proto jejich téma ani obsah v tomto článku nebudu zmiňovat (ani ten svůj (1 proti 7)). Zasvěcení vědí, kdo nebyl, prohloupil.

Další den a ještě ten další po něm bylo na programu sjezdové lyžování a snowboardování, zkrátka radovánky vyplývající ze sjíždění kopce. První den jsem měl službu, takže jediné, co vím, je,

že byly fronty největší za celé jarňáky. Naštěstí bylo v pondělí už poněkud volněji. To jsem obsluhoval druhé družstvo, kde drandil pouze Cvalič, protože Kazach a Jake si ve zdejší půjčovně půjčili prkna a jezdili s Damiánem a Hudlou. Tedy pak se to ještě přeskupilo, ale tím nechci zatěžovat nebohého čtenáře (tím myslím tebe, čtenáři). Po těchto náročných dvou dnech plných vysoké sjezdové rychlosti nastal čas na horskou turistiku, lépe řečeno na běžky.

Povím vám příběh rychlejšího družstva, i když příběh pomalejšího je s ním do značné míry totožný. Akorát se jeho děj odvíjí poněkud pomaleji a na to já nemám dost času. Takže vyrazili jsme, jak už to v Pasekách bývá, vzhůru k vrcholu sjezdovky. Dojeli jsme na Perlíček, čili na Prdek (tak nazývají toto místo prostí Pasečané). Tam jsme počkali na doprovod Jany, která byla po vysokohorském výkonu dopravena zpět do chaty. Pak se



družstva rozdělila – rychlejší vyrazili jako vystřelené střelivo a pomalejší také jako střely. Jeli jsme, jeli, až jsme dojeli. Přepadl nás asfalt, takže sundat práškačky a pěší chůze. Po chvíli jsme zase byli na sněhu (naštěstí ne svými kokosy). A už



jsme jeli pěkně do kopečka, který můžete zhlednout na jednom z nekonečných záběrů z výletu pomalejšího družstva. Dojeli jsme do Vysokého nad Jizerou. Ríša nám totiž prozradil, že ve Vysokém je muzeum jizerského života, vesmíru a vůbec. A skutečně. Nejdříve jsme se samozřejmě museli posilnit. Proviant ze základny dodal energii, ale ne dostatek, takže následovala návštěva cukrárny. Měli tam velmi pěkné výdejný okénko. Pak už jsme šli do muzea, kde jsme dostihli prohlídku s panem vykládajícím. Dozvěděli jsme se několik

mnoho zajímavých zajímavostí – kdo všechno žil ve Vysokém v minulém století, jak jim nefunguje tkací stav a hlavně jsme viděli mechanický betlém. Jakožto hodinářův synek musím ocenit – dobrý to bylo. V druhém patře muzea bylo obrovské sršní hnizdo, v přízemí zase rekvizity místního ochotnického divadla a výstava lyží a historických závodníků – krásné, stejně jako krasojízda neznámého mistra. Ale to už zvolna nastal čas vrátit se zpátky, navíc jsme ještě chtěli prověřit zdejší evropské tratě. Byly velmi spletité a zapeklité, takže jsme je překrošili a vrhli se na alternativní cestu k domovu. Ta nakonec skončila okruhem po opakovači (německy řečeno wiederholtzi (čti vírholci)). Albínův terénní sjezd hlubokým sněhem po pasece kolmo dolů totiž

neprošel a všude jinde byl les, tak jsme to otočili. V závěru okruhu Iris využila svého maskovacího oblečku a ukryla se na posedu. Naštěstí neměla pušku. Cesta zpátky probíhala po stejně cestě jako cesta tam. Když jsme pak jeli ke Kitzbühelu, viděli jsme velikou díru. Amatérské záběry

přítomného kameróna poté prozradily, že šlo o Cvalí rochniště či spíše koupaliště. No a pak už se nic moc zajímavého nestalo, takže jsme dorazili do chatičky. Další den nás čekalo opět sjezdování.

Tentokrát jsem si troufl na výkonnější družstvo bagrů, ve kterém jezdila Pečeně, Eidam, Helmut a Jana. Tedy Jana nejezdila, jelikož brala prášky proti strachu. Večer se promítal instruktážní film o carvingu – jak jezdit sloním způsobem, jak jezdit s



volantem a podobně. Další den se totiž vyráželo na běžky, takže tu byla možnost nově nabyté znalosti ihned vyzkoušet na lyžích.

I na druhé běžky jsem se fikaně protlačil do rychlejšího družstva, takže se o Kazachově unikátní skluznici zase nic nedozvítě. Vyrazili jsme, jak už to v Pasekách bývá, vzhůru k vrcholu sjezdovky. Pak jsme sjeli dolů do Kořenova – nastalo několik drobných havárií (například ohyb hůlky v přímém přenosu – zeptejte se kameróna, třeba vám to pustí), ale i přesto nakonec všichni dorazili do údolí. Z údolí jsme pro změnu jeli zase nahoru, dál směrem k přehradě Souš, jež byla tentokrát naším cílem. Pěkně nám to frčelo po improvizované běžecké trati, když tu se náhle zjevil sjezd úzkou lesní pěšinkou. Dojeli jsme dobře a hurá krosem nahoru podle skal. Potkali jsme pojízdnou hospodu – autobus vybavený pípou,

mnoha chatiček a bylo. Měli tam i lehátku, ale báli jsme se je použít. Po obědě nastal nekonečný kopec k přípojce na magistrálu. Vylezli jsme ho a pak už jsme frčeli takřka nadzvukovou rychlostí po magistrále. Totíž po její přípojce. Až jsme dojeli zpátky k pojízdné hospodě. Pak už návrat probíhal téměř stejnou cestou. Akorát v závěru jsme jeli přes sjezdovku. Nejen, že tam řádila zuřivá rolba, ale navíc byla trma. Tak jsme si dali kousek černé sjezdovky (samozřejmě carvingem) a pak už jsme dojeli do chaty.

Poslední aktivní den jarňáků jsme šli zase sjezdotavat. Po celotýdenním lyžařském výcviku jezdili všichni jako králové sjezdovky, akorát sníh nebyl nic moc a hlavně nebylo skoro nic vidět. Ale



stolečky atd. Bohužel byl zavřený. A řidič nikde. Tak jsme jeli dál a zvolna na nás přišel hlad. Vydrželi jsme až na Souš, kde se ukázalo, že přehrada je nepřístupná a autobusová zastávka ve které bychom se najedli nikde. Tak jsme obsadili jednu z

kdo se nebál, pěkně si zajezdil. Nebo taky ne, že. Večer jsme se podívali na film o Eidamových spolužácích a pak už jsme mohli jít spát.

No, a byl tu poslední den. Balení, balení, balení. Jak v balírně. Asi tak v 11

hodin pro nás přijel bus (zase bez Spala, takže zpáteční cesta bez zpěvu, škoda). Hory byly poněkud upané díky Čechům, Holanďanům a Němcům – prostě tři státy se na naše horské silnice nevejdou. Ale zkoušit se to muselo. O to vtipnější byl sprint některých jedinců, když jsme po dvou hodinách konečně zastavili u pumpy. Tak a touto veselou tečkou bych se s vámi chtěl rozloučit.

Kokeš

P.S.: Výsledky hitparády hrúzy:
1.místo: Dalibor Janda

Historka magistra vitae

Ano, ano,ano Týpko je prostě boží...A už je to zas tady, tak jak to máte rádi...tak jako každý únor, jako každý březen...jsme tu s vámi:

Asi budu muset ukončit propagaci a začít normálně(ale přece- čtěte až do konce). Ta dnešní historka je od zvláštního dopisovatele Lišáka zvaného Marcel, je asi tak devět let stará a přece zajímavá a vypráví nám o jednom Jarním Povedeném Pionýrském Táboře . A teď předám slovo zpět do minulosti, do zlatých devadesátých let.

V sobotu ráno se před školou Pod Marjánkou sešlo podezřele hodně lidí . zasvěcenci ovšem dojde, že se odjíždí na Jarháky. Po tradičních zmatcích s nakládáním, které ještě komplikoval déšť, jsme konečně nasedli do autobusu a vyrazili vstříc dobrodružství. Když jsme přijeli do Karlova(u Josefova dolu)zase jsme všechny věci vypakovali a našli tu naší chatu a tam jsme se také zabydleli. Poté bylo rozhodnuto vyrazit na obhlídku okolí, kde jsme jako na potvoru narazili na zaseknutý autobus. Ten bránil dopravě, tím že nemohl vyjet jeden zledovatělý kopec. Naštěstí se z našich řad našli odvážlivci a siláci, kteří mu pomohli dostat se až nahoru. Po vyčerpávajícím výkonu jsme se navrátili do chaty a tam se také seznámili

se sympatickým panem Bobrem z chaty U Bobra, kam jsme chodili na večeře. Po takovém seznámení notně unaveni jsme ulehli ku spánku.

Příští den vyrazila většina vedoucích na Jizerskou padesátku. Fandili jsme zvláště Ploníkovi, ale myslím že nevyhrál. My děti jsme pod Ríšovým vedením vyrazili na výlet na běžkách. Tam jsme se pěkně projeli a zamrzlí se zase vrátili zpátky a potom hurá k panu Bobrovi. Ti co neměli běžky šli s Kosou pěšky. A večer jsme se opět sešli ve společenské místnosti a hráli na Dlouhého, Širokého a Bystrozrakého. V neděli bylo rozhodnuto jít na sjezdovky , trať ale byla pěkně daleko- asi hodinu chůze. Mimo to, že někteří ani nevyjeli na vleku, bylo vše v pohodě. Oběd jsme sice měli s sebou, ale na večeři jsme se už museli vrátit k panu Bobrovi. A večer byla volná zábava, dokud jsme napadli vysílením. V úterý ráno na nás čekalo nemilé překvapení, některým z nás ukradli přeskáče nebo boty. Ostatní vyrazili po snídani na sjezdovky, ti okradení šli na běžky. Oběd jsem měli opět s sebou ale přesto si většina z nás kupila něco v bufetu pod sjezdovkou. U Bobra nás přivítali okradení, kteří se vrátili rovnou tam. A na večer se hrály všelijaké scénky. Ve středu jsme se rozhodli postavit si iglú. A to tak, že jsme nahrabali velikou hromadu sněhu a tu potom vykutili. Okradení strávili dopoledne na policii. Odpoledne jsme společně vyrazili na běžky, trasa byla podobná jako v neděli, a protože nás počasí trochu zdrželo, vrátili jsme se až k Bobrovi na večeři. Od Bobra k chatě jsme potom ty kteří byli bez běžek odvezli na těch svých. A večer nastala volná zábava. Ve čtvrtek jsme šli zas sjezdovat. Mimoto, že si jeden snoubordák pohnul s páteří a vypadlo lano od vleku a kotva se tak zastavila, se vlastně nic zvláštního nestalo. A tak jsme se večeři vrátili šťastně domů a po večeři pak

následoval večerní program od Kosínka, ten vymyslel pár soutěží a šlo se spát. V pátek jsme šli sjezdovat všichni, jelikož okradení si vše půjčili z půjčovny. Večer jsme u Bobra dostali karamelový pohár a nakonec se hrála ruleta a za výhry se dražily bonbóny. V sobotu se už jen balilo, uklízelo a nakládalo do autobusu a pak mřížilo domů...

Zazvonil zvonec a pohádky je konec, a že byla pěkná co děti? Tak za měsíc za se na viděnou pápápampalá

Anežka

Co se děje na kolejích

A přinášíme vám další zpravodajství ze světa kolejí. Dnes ne příliš radostné.

K velmi znepokojivé situaci došlo dne 20. 2. 2005 na západním konci (záhlaví) stanice Pučery, na trati procházející lokalitou Bílé Hora. Tudy byl tohoto dne převážen záložní článek AA1,5VmaX do jaderné elektrárny Temelín, aby v případě výpadku či výbuchu dodával elektrickou energii do

výrazně červeném úboru se vyšplhal na sloup trolejového vedení a zcela jeden úsek zdemoloval. Lokomotiva byla sice na dieselový pohon, ale zpopelněný aktivista (nějak zapomněl, že trolej je pod proudem) spolu se zelenou rodinkou poněkud překáželi v jízdním profilu. Tak musel strojvůdce vypnout motor a čekat, až je to přestane bavit. Když se již smrkalo, usoudil, že vlak je již tak zpožděn, že nemá cenu nic hrotit, a odebral se do nedaleké restaurace U Čechů. Aktivisté viděli, že nemají před kým demonstrovat, a šli také za strojvůdcem... Ostatní nádražní zřizenci pak dali vše do pořádku a společensky unavení aktivisté usnuli u nedaleké výtopny. Vlak s jiným strojvůdcem pak



druhého dne v pořádku dorazil. Ztráta na lidských životech byl 1 člověk (na troleji v červeném (rozmazaný))

Neklidnou situaci dokumentuje snímek č.1 a letecký pohled i s nákladem – snímek č.2. Tak zase příště, ať to jezdí!

Ikarus

Degu a rybky

V minulém Týpku jsem vám slíbila, že vám napíšu něco o březosti a porodu osmáčich samic. V tomhle případě se jedná o obecné informace. Tak jdeme na to.



spotřebitelské sítě. A jako vždy se tato akce nepodařila utajit před aktivisty. Ti se shromáždili u nádraží a jali se demonstrovat. Sedmičlenná skupina se shromáždila u kolejí, kudy zrovna projížděl vlak s nákladem. Emancipovaná matka v přírodním zeleném kostýmku i se svou dcerou se vrhly na kolej a jejich kolega ve

Oproti ostatním hlodavcům mají osmáci poměrně dlouhou dobu březosti – kolem 90 dní. Porod jednoho mládete trvá většinou maximálně 45 minut, většinou ale za tuto dobu „stihne“ samička všechny mládáta. Ale samička může rodit i půl dne. Pokud je v kleci více samiček, tak „rodičce“ často pomáhají, dělají jí něco jako porodní asistentky. Když má mládáta více samiček naráz, dají je do společného hnizda a kojí je společně bez ohledu na to, která samička které mládě porodila anebo jak je které mládě staré. Občas samičky, které porodily dříve, kojí i poté, co jejich vlastní mládáta již byla odstavena. Nebo naopak starší mládáta, která už vlastní máma nekojí a oni už to nepotřebují, se chodí přikojovat k samičce, která porodila později a jejíž mládáta ještě kojení potřebují. Samičky mají čtyři páry prsů a při kojení leží nad mláďaty. Sameček bývá vzorný otec – pomáhá s výchovou dětí, hlídá je, zahřívá a hraje si s nimi, proto není důvod jej dávat od samičky, když má mládě – naopak je lepší ho s ní nechat. V tomto se osmáci liší od ostatních hlodavců, například od křečků.

Díky dlouhé březosti se mládáta rodí poměrně hodně vyvinutá – jsou plně ochlupená, vidí a mají zuby. Během několika hodin po narození už začínají prozkoumávat své okolí a brzy jedí i pevnou stravu. Ale přestože sami jedí, potřebují ještě pár týdnů mateřské mléko.

Někteří chovatelé sice mláďátka odstavují od rodičů již ve 3 týdnech věku,



ale to je příliš brzy. Ten, kdo chce pro osmáky to nejlepší, počká do 5 až 6 týdnů (dle zase raději ne, mladé samičky by už mohly otěhotnět od svého otce). Ještě jedna zajímavost mezi hlodavci – samička osmáka může znova otěhotnět do 24 hodin po porodu. Pokud se tak nestane, její plodnost se navrácí teprve po pár týdnech, až když přestane kojit. Proto je někdy dobré, zvláště když samička není absolutně zdravá, těsně po porodu samečka na jeden nebo dva dny oddělit od ostatních, aby samičku při kojení nezatěžovalo další počínající těhotenství. A ještě jedna informace – osmáci mohou mít 4x do roka až 8 mladých. To je pro dnešek všechno.

Gizela

Fotokumbál

Dobré poledne, milí čtenáři! Ani dnes jsem na vás nezapomněl a tak si povíme něco o novinkách v oblasti techniky v českých luzích a hájích. O tom, že robotika (věda o tom, jak tikají roboti) kráčí vpřed mílovými kroky, jistě není pochyb. Daleko méně jisté však je, zda kráčí správným směrem. O opaku by nás mohl přesvědčit snímek pořízený v pokusném středisku českého podniku Tesla, kde v současné době probíhají testy nových robotů řady CHOBOT (zkratka vzniklá ze slov „chodící robot“). Tímto technologickým počinem se chce Tesla slavnostně vrátit na světový trh a dostihnout tak takové robotní mistry, jako jsou například Japonci. Že to ale nebude tak jednoduché, napovídají již



první série testů, které skončily...no, řekněme nepříliš slavně. Jak to tedy proběhlo? První vyrobené modely byly označeny Chobot 1 – 4, přičemž jednotlivé verze se od sebe navzájem odlišují vzhledem i konstrukcí. Tyto odlišnosti jsou zdůvodňovány tím, že každý model je určen pro jiné podmínky, pravda je ale taková, že hlavní konstruktér ztratil během montáže robotů brýle, a jelikož byly poměrně silné, neměl ani tušení, co to vlastně montuje. To, že každý robot vypadá jinak, by se ještě dalo vydržet. Horší bylo zjištění, že ani jeden z CHOBOTů se neudrží na nohou.



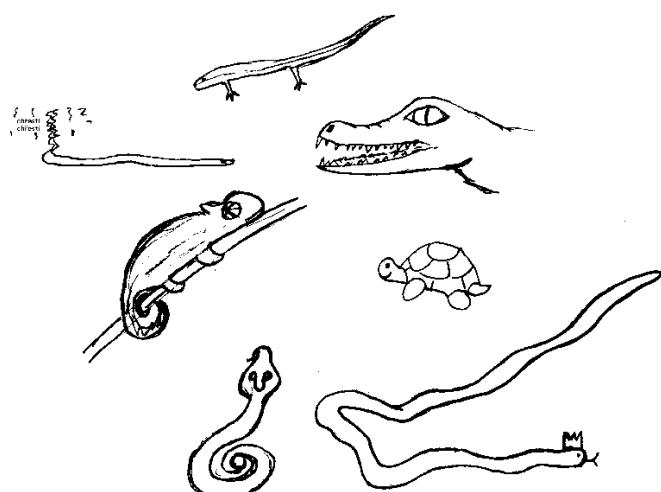
Problém vyřešili inženýři po česku – každý výrobek opatřili dvojicí hůlek podobných běžkařským, které zajistují alespoň částečnou stabilitu. Budíž tedy. Roboti už stáli na nohou, zbývalo než je zapnout. A tu teprve narazila kosa na kámen. Označení „nejistá“ je pro chůzi robotů totiž poměrně slabé slovo, stačí se podívat na fotografii (robot zcela vlevo). V podstatě šlo o to (tedy spíš nešlo), že robot nebyl schopen udělat jediný krok, což byl u chodícího robota celkem vážný nedostatek. Jak to,

že ostatní roboti ale doposud stojí na nohou? Vysvětlení je jednoduché - po krachu prvního stroje ani nebyli uvedeni do provozu. Nezbývá tedy, než si položit otázku, kde udělali soudruzi z Tesly chybu? Tuto otázku si zmínění skutečně položili a výsledkem je nový model CHOBOT 5 – TESLA, kde zkratka Tesla vyjadřuje naději „TEď už to Snad bude Lepší. Aspoň doufám“. Marcel

Luštěnky

Březen, za kamna vlezem. Pokud se tam vejde, tak klidně zalezte, ale vezměte si s sebou luštěnky a tužku a dejte se do toho, než to vyluští ostatní. Na těch dvou zdánlivě stejných obrázcích s psíčkem najdete **8 rozdílů**.

Ke křížovce si raději nejprve přečtěte **návod**: Celá křížovka je složená jen ze jmen různých plazů. Tajenka je modrý sloupec, skládá se ze dvou slov, každé je označeno jinou modrou. Do řádků doplníte názvy plazů z obrázku. Který plaz patří do kterého řádku vám neprozradím, na to přijdete sami. Stejnou barvou jsou



označeny řádky, do kterých má být doplněno stejné zvíře. Vypadá to složitě, to proto, že to složité je. Ale vy si s tím jistě poradíte. V tajence je ukryto jméno želvy z přiložené fotky. Je to největší želva na světě a může měřit přes 1.5 metru. Luštění zdar!

morče

Bc dorama

Tak jestli jste se už prokousali celým Týpkem, tak jste se určitě dostali až na jeho samý konec, kde už na vás čekáme s tradičním povídáním o bodech a jejich problematikou. A jak to s těma bodama vlastně je?

Po jarňákách se všichni soutěžící posunuli směrem kupředu, spíše jenom ti, kteří na jarňákách opravdu byli, a ti, kdo nebyli, tak o hodně bodů



přišli. Vemte si pro příště z toho ponaučení. Na prvním místě je stále Péča s 251 body, ale vzdálenost druhého Heluta a první Pečeně jsou už jenom 2 světelné body. Třetí Jana (228) ztrácí na první místo pouhých 23 bodů. V kategorii vymyšlených



vede i prohrává Pan Dokonalý, jenž běží před Péčou s přehledem o 7,2 bodových délek. Jako tradičně si Kamzíci přivezli z jarníků slušný náskok a to 35 před Tygrama. Pro dnešek by to už stačilo, budete nás zase číst příští Týpko. S pámem Bodem. A teď zavřete nás prosím, ať nebolí vás oka!

ĐoBbod (Bužu + Vigo)

DRUŽINY

1	Kamzíci	118
2	Tygři	83
3	Delfíni	68
4	Zubři	40

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý	323
Péča (DE)	251
Helmut (TY)	249
Jana (DE)	228
Cvali (TY)	198
Jake (KA)	176
Ajdam (KA)	166
Kazach (KA)	112
Sebík (ZU)	92
Matěj (ZU)	54
Kryštof (ZU)	30

N	OUT
	aerobik na běžkách
chytit v Pasekách Ikarusovku	chytat na pasece motýly
všechno, co napadne Buža	všechno, co Buža nenapadne
školní forbes	školní automat na kafe

KOČ & OVNÍK OSMÁK

